

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.II.20.108/2011/4. szám

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Debreceni Ítéltábla a Dr. Györffy István ügyvéd (cím) által képviselt felperes neve (címe, tartózkodási helye: cím) felperesnek a Közigazgatási és Igazságügyi Minisztérium (címe) által képviselt Magyar Állam alperes ellen kártalanítás megfizetése iránt indított perében a Hajdú-Bihar Megyei Bíróság 10.P.21.063/2009/65. számú ítélete ellen az alperes által 68. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezet részét nem érinti, fellebbezett részét megváltoztatja, mellőzi az alperes perköltség megfizetésére való kötelezését és a felperest kötelezi arra, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 100 000 (Egyszázezer) forint perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg 15 nap alatt az alperesnek 12 500 (Tizenkettőezer-öttszáz) forint fellebbezési eljárási költséget.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás:

A felperes a keresetében a Be. 580. §-a (1) bekezdése II. fordulatak a) pontjában foglalt rendelkezésre alapítottn 5 000 000 forint vagyoni és 5 000 000 forint nem vagyoni kártalanítás megfizetésre kérte kötelezni az alperest. Hivatkozott arra, hogy az ellene indult és utóbb a büntetőbíróság jogerős ítéletet alapján felmentéssel zárult büntető eljárás során 2005. március 1-jétől 2006. március 27-éig előzetes letartóztatásban volt, amely miatt munkavállalása megghiúsult, rokonainak számos alkalommal csomagot kellett neki

küldeniük, ezen túlmenően az előzetes letartóztatás lelkiileg nagyon megviselte, családi, emberi kapcsolatai megromlottak, depressziós lett, tanulmányait nem tudja folytatni, és munkát sem talál magának.

Az alperes ellenkérelmében a vagyoni kár megtérítése iránti kereseti kérelem elutasítását kérte, hivatkozva arra, hogy a felperes erre vonatkozóan a bizonyítási kötelezettségének nem tett eleget, a nem vagyoni kártérítés iránti kereseti kérelmet pedig annak figyelembevételével kérte elbírálni, hogy az orvosszakértői, illetve pszichológus szakértői vélemények alapján az előzetes letartóztatás a felperesnél az általában, köztudottan bekövetkező hátrányokat meghaladó további sérelemmel nem járt.

Az elsőfokú bíróság a felek nyilatkozatai, a beszerzett büntető iratok, illetve az elsőfokú eljárásban kirendelt szakértők szakvéleményei alapján meghozott ítéletében kötelezte az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg 3 000 000 forint tőkét és annak 2009. március 16-ától számított törvényes kamatait, valamint 400 000 forint perköltséget, ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította.

Az ítélet indokolásában megállapította, hogy a felperes a perben azt bizonyítani, hogy az előzetes letartóztatása miatt jövedelemtől esett volna el, bizonyítani nem tudta, a felperesnek megküldött csomagok pedig nem a felperes vagyonában okoztak csökkenést, ezért vagyoni kár címén a felperes kártalanításra nem jogosult. A nem vagyoni kártalanítás körében a rendelkezésre álló bizonyítékok mérlegelésének eredményeként úgy találta, hogy 3 000 000 forint az, amely felperest ért sérelmek kompenzálására alkalmas.

A perköltségre vonatkozó rendelkezés kapcsán kitért arra, hogy a felek részlegesen lettek pernyertesek, ugyanakkor az alperesi oldalon a jogi képviselettel költség nem merült fel, ezért rendelkezését az illetékekről szóló 1990. XCIII. törvény 42. §-a (1) bekezdésének a) pontjára, valamint a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 2. §-a (3) bekezdésének b) pontjára alapította.

Az elsőfokú ítélet ellen kizárólag az alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben csak az elsőfokú bíróság ítéletének perköltségre vonatkozó rendelkezését kérte megváltoztatni, elsődlegesen akként, hogy az ítélet tábla a felperest kötelezze az alperes javára 100 000 forint perköltség megfizetésre, másodlagosan rendelkezzen úgy, hogy a felek a perrel összefüggésben felmerült költségeiket maguk viselik. Arra az esetre, ha az ítélet tábla sem az elsődleges, sem a másodlagos fellebbezési kérelmet nem találná alaposnak, harmadlagosan az alperes által fizetendő perköltség összegének 100 000 forintra történő leszállítását kérte.

Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta azt, hogy az alperes képviseletét a perben végig jogtanácsos látta el, akit a Pp. 67. §-ának (2) bekezdése alapján az ügyvéd jogállása illet meg. Emellett az alperes képviselője az elsőfokú eljárás során perköltség megállapítása iránti igényt jelentett be.

Rámutatott arra, hogy a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 2. §-ának nincs 3. bekezdése, következésképpen nem állapítható meg, hogy az elsőfokú bíróság a perköltség

megfizetésére kötelező rendelkezését mire alapította, ugyanakkor az IM rendelet 3. §-ában foglaltak szerint sem foghat helyt az alperes perköltség megfizetésre való kötelezése, figyelemmel arra, hogy a felperes mindössze 30 %-ban lett pernyertes.

Az ítélet tábla a Pp. 253. §-ának (3) bekezdése alapján fellebbezés hiányában nem érintette az elsőfokú bíróság ítéletének a keresetet részben elutasító, valamint az alperest kártalanítás megfizetésére kötelező rendelkezését, az alperes perköltségre vonatkozó rendelkezést támadó elsődleges fellebbezését pedig alaposnak találta.

A Pp. 81. §-ának (1) bekezdése alapján részleges pernyertesség esetében a bíróság a perköltség felől a pernyertesség arányának figyelembe vételével határoz.

Az alperes helytállóan hivatkozott arra, hogy a felperes a keresetében érvényesített követeléshez képest 30 %-ban lett pernyertes, következésképpen az elsőfokú bíróság megalapozatlanul kötelezte az alperest a felperes javára perköltség megfizetésére. A felek által a pervesztességük, illetve pernyertességük arányában egymás javára fizetendő perköltség összegének egybeszámításával ugyanis az alperes úgynevezett „tiszt” pernyertességének aránya 40 %, következésképpen helyesen a felperes tartozik az alperes javára perköltséget fizetni.

A Pp. 81. §-ának (2) bekezdése ugyan lehetővé teszi azt, hogy ha a per kártérítésre irányul, az ellenfelet a bíróság a terhére megállapított marasztalási összegnek megfelelő perköltség megfizetésére kötelezze akkor is, ha a keresetben követelt összegnél kevesebbet ítélt ugyan meg, de a követelt összeg nem tekinthető nyilvánvalóan túlzottnak. E feltételek azonban a perbeli esetben nem voltak adottak. A felperes keresetében a megítélt összeg több mint háromszorosát követelte, ami nyilvánvalóan eltúlzottnak tekintendő, különös figyelemmel arra, hogy a vagyoni kárát a perben a felperes csupán állította, de nem bizonyította, e körben tehát a pervesztessége nem a bírói mérlegelésre, hanem az őt terhelő bizonyítási kötelezettség elmulasztására vezethető vissza.

Nem értelmezhető ezen túlmenően az elsőfokú bíróság ítéletének az illetékekről szól 1990. XCIII. tv. rendelkezésére való hivatkozása sem, a felperes ugyanis az elsőfokú eljárás során személyes költségmentességben részesült, az alperes pedig az ugyanezen törvény 5. §-a (1) bekezdésének a) pontja alapján teljes személyes illetékmentes, következésképpen az állam által előlegezett eljárási illeték számbavételéről, illetve megtérítéséről való rendelkezésnek az ítéletben helye egyébként sem lehetett.

Az alperes fellebbezésében helyesen hivatkozott arra, hogy a jogtanácsosi képviselő ellátásáért a Pp. 67. §-ának (2) bekezdése alapján az ügyvédi képviselőtért járóval azonos díjazás illeti meg, illetve, hogy az elsőfokú bíróság az ítéletében pontatlanul jelölte meg a perköltség megállapításának alapjául szolgáló rendelkezést. A perbeli esetben a perköltségre vonatkozó rendelkezést a Pp. már hivatkozott 81. §-ának (1) bekezdésében foglalt rendelkezésen kívül helyesen a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. §-a (2) bekezdésének a) pontjában foglaltak szerint kellett megállapítani.

A kifejtett indokok alapján az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét fellebbezett részében felülvizsgálva a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján részben, a rendelkező rész szerint megváltoztatta.

A fellebbezést az ítéltábla a Pp. 256/A. §-a (1) bekezdésének b) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

D e b r e c e n, 2011. május 12.

Süliné dr. Tózsér Erzsébet sk. a tanács elnöke, Dr. Veszprémy Zoltán sk. bíró, Dr. Senyei György sk. bíró

A kiadmány hitelül:

- kiadó -